

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 31.

31te juli 1892.

18de aarg.

Min egen fattepus.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forflid. I pakker til en adresse paa over 5 etspl. leeres det for 40 cents, og over 25 etspl. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt udkomvende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Den reddede slavegut.

(Fortsættelse.)

Indianerhøvdingen fik imidlertid ikke sagt mere, hørte forskrækkelsesraab bringer ham pludselig til at stanse sin tale. Raabene kom fra Donna Rosa, der jo som tidligere fortalt skulde sidde paa en høide et stykke borte, medens mødet var, og saavidt muligt gennem sin kikkert iagttage dette. Man kunde tydelig høre hende skrig „brand! brand!“ samtidig med, at hun viftede alt det, hun kunde, med et tørklæde for at vække opmærksomhed.

Seminolerne sprang op, og da de saa, hvorledes Rodrigues ansigt blev aldeles ligblegt, lød atter det samme: uh — uh — uh! fra deres læber. Skjønt det var umuligt fra teltet at se selve bygningerne paa plantagen paa grund af det mellemliggende skovparti, behøvede de ikke længe at være i tvil om, hvor branden var; thi ogsaa de kunde nu se, hvorledes en ildfarvet røgspile hævede sig mod himmelen fra det sted, hvor hovedbygningen maatte ligge. Alles øine rettedes mod Rodrigo, som syntes at være bleven rent maalløs og stiv af forfærdelse.

Men i det samme sker noget, som drager alles opmærksomhed bort fra branden. Et skud høres lige i nærheden, og en kugle streifer Guahua's ansigt, som straks farves af en mørk blodstrøm.

„Uh — uh —! Forræderi!“ skreg seminolerne og svang rasende sine stridsøkker mod Rodrigo og Ambrosio.

Men Guahua kastede sig øieblikkelig imellem.

„Tilbage!“ skreg han med tordenstemme. „Det er mulatten, som er ude med sine rænker! Afsted efter ham. Han maa være der henne i buffene.“

„Ja, der, der!“ skreg de negre og negerkvinder, som var tilstede for at opvarte. Guahua vendte straks sine øine i den opgivne retning og opdagede snart mulatten, der styrtede affled i vild flugt for om muligt at slippe bort.

„Ja, der har vi ham!“ udbrød han og pegede paa den flygtende skurt.

Men let som et raadyr, der forfølges af den rappe hund, satte i samme øieblik høvdingen affled for at indhente flygtningen. Hans ledsagere sprang efter ham; men gamle, som de var, formaarede de ikke længe at holde følge med den unge, kraftige kriger, og afstanden mellem ham og dem blev stadig større og større. Endnu en stund kunde man fra teltet se ham styrte videre og videre, svingende sin stridsøkke og med de pragtfulde fjær svaiende paa sit hoved; men snart forsvandt han for de tilbagestaaendes blik, og man hørte blot af og til indianernes høie, frygtelige krigshyl.

I samme øieblik, som Guahua havde faaet se branden, og det forræderiske skud affyredes, var hans mistanke bleven rettet mod Bedrillo.

Det var jo heller ikke saa vanskeligt at forstaa, hvad hensigten var med dette skud. Med det vilde den onde mulat for altid lukke høvdingens mund, saa ikke hans egen troløshed kom for dagens lys. Eller i ethvert fald haabede han derved at give det udseende af, at Rodrigo var en elendig forræder, hvilket han selvsølgelig havde beregnet vilde have den følge, at baade plantageeieren og de andre hvide vilde være blevet nebhugne af indianernes stridsøkker. Men da saa negrene viste ham den flygtende Bedrillo, var han sikker i sin sag.

I den vildeste fart styrtede mulatten fremdeles affled; han var let paa foden og

havde den fordel fremfor indianeren, at han havde taftet af sig alt, som kunde hindre hans løb, medens høvdingen fremdeles var iført sin festdragt og desuden blødede af saaret paa kinden.

En stund forblev afstanden mellem forfølgeren og den forfulgte aldeles den samme. Mulatten haabede formodentlig paa at naa hen til et eller andet smuthul, hvorfra han i nattens mørke kunde flygte videre. Denne raske forsølgelse laa forøvrigt aldeles udenfor hans beregning. Han havde haabet, at i værste fald alles opmærksomhed vilde have været optagen af hovedbygningens brand.

Han opbød alle sine kræfter, men slugten hen gennem det tykke, høie græs var alt andet end let, og jordbunden var paa mange steder adskillig ujevn. Seminolhøvdingen havde ialfald den fordel for ham, at han var vant til saadanne naturhindringer.

Med den største iver fortsattes forsølgelsen henover sletten. Solen stod høit paa himmelen og sendte sin brændende glød ned over jorden. Mulattens hoved begyndte at bekværes af den voldsomme hede; hans tunge klæbede sig ved ganen, og hans kraft begyndte at svigte. Han hørte den vilde uhyggelige krigsfrig mere og mere nær sig.

Nu var han næsten fremme ved skovkanten. Han anstrengte sine sidste kræfter. — Den vilde frig holdt op, og det blev stille bag ham, medens blot paa længere afstand de øvrige seminolers krigsfrig var at høre. „Du er reddet“, sagde han til sig selv. „Nu gjælder det blot at naa hesten, og den er ikke langt borte, og saa — —“

Men i samme øieblik lød Huahuas krigsfrig lige bag ham. Han saa sig om — da lynede en krigsøfke over hans hoved og bovede snart efter sin brede eg i hans skulder. Med en frygtelig forbandelse styrtede han til jorden med ansigtet mod marken.

„Saa!“ udbrød Huahua. „Men jeg vil ikke dræbe dig med engang, du djævel i menneskeffikkelse; du skal først blive dømt. —

Sid!“ raabte han derpaa til de andre seminoler. „Her har vi ham endelig!“

Men mulatten var blot saaret i den venstre skulder; sin højre haand kunde han endnu benytte, og han havde endnu ogsaa sin dolk hos sig. Og trods smerten fra saaret i skulderen benyttede han det øieblik, da indianerhøvdingen vendte sig om for at kalde paa sine ledsagere, til at reise sig for at støde dolken i hans ryg. Men den vilde skarpe øie havde lagt merke til mulattens bevægelse, og hans hensigt var let at forstaa. Rask vendte han sig om, og i det samme som mulatten hævede sin arm, rammede bagsiden af stridsøksen med saadan kraft og sikkerhed den haand, som holdt det snigmorderste vaaben, at den sank ned aldeles lammet, og dolken faldt fra ham. Samtidig udstødte mulatten et høit smerteskrig, hvilket paadrog ham et foragteligt blik fra den indianste kriger, som selv taaler de grusomste pinser af sine fiender, uden at fordreie en mine; ethvert tegn paa smerte er hos dette folk en skjændsel for den overbundne og en fryd for seierherren. (Fortsættes.)

En tung afsked.

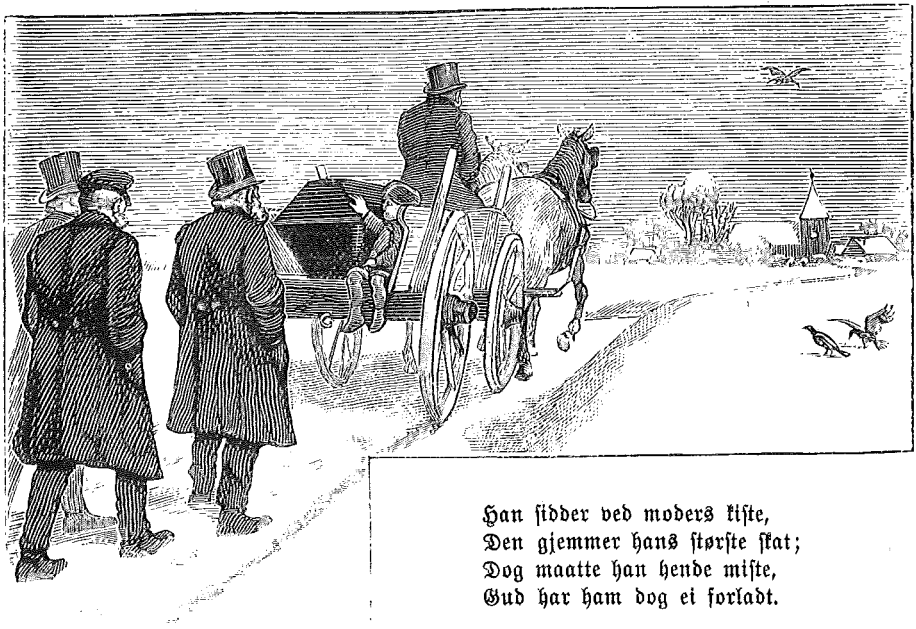
(Med to billeder.)

Den klare vinterfol sendte sine venlige straaler ind gennem de halvt tilfrosne vindusruder paa en liden tyll bondegaard. Og derinde trængtes sandelig folkfin; sygdom og sorg havde spredt sit mørke i stuen; allerede i ugebis havde den stakkels enke ligget paa smertensleiet, og hvis ikke hendes tros lys havde brændt saa klart, vilde tæt mørke have omgibet hende. Men hun vidste, at den herre, som sendte sine solstraaler ind gennem vinduet og hidtil altid havde hjulpet hende, ogsaa vilde forbarme sig over hendes to børn og gjøre alt, forat hun engang kunde mødes med dem igjen hifkoppe i himmelen, og dette gav hende frimodighed.

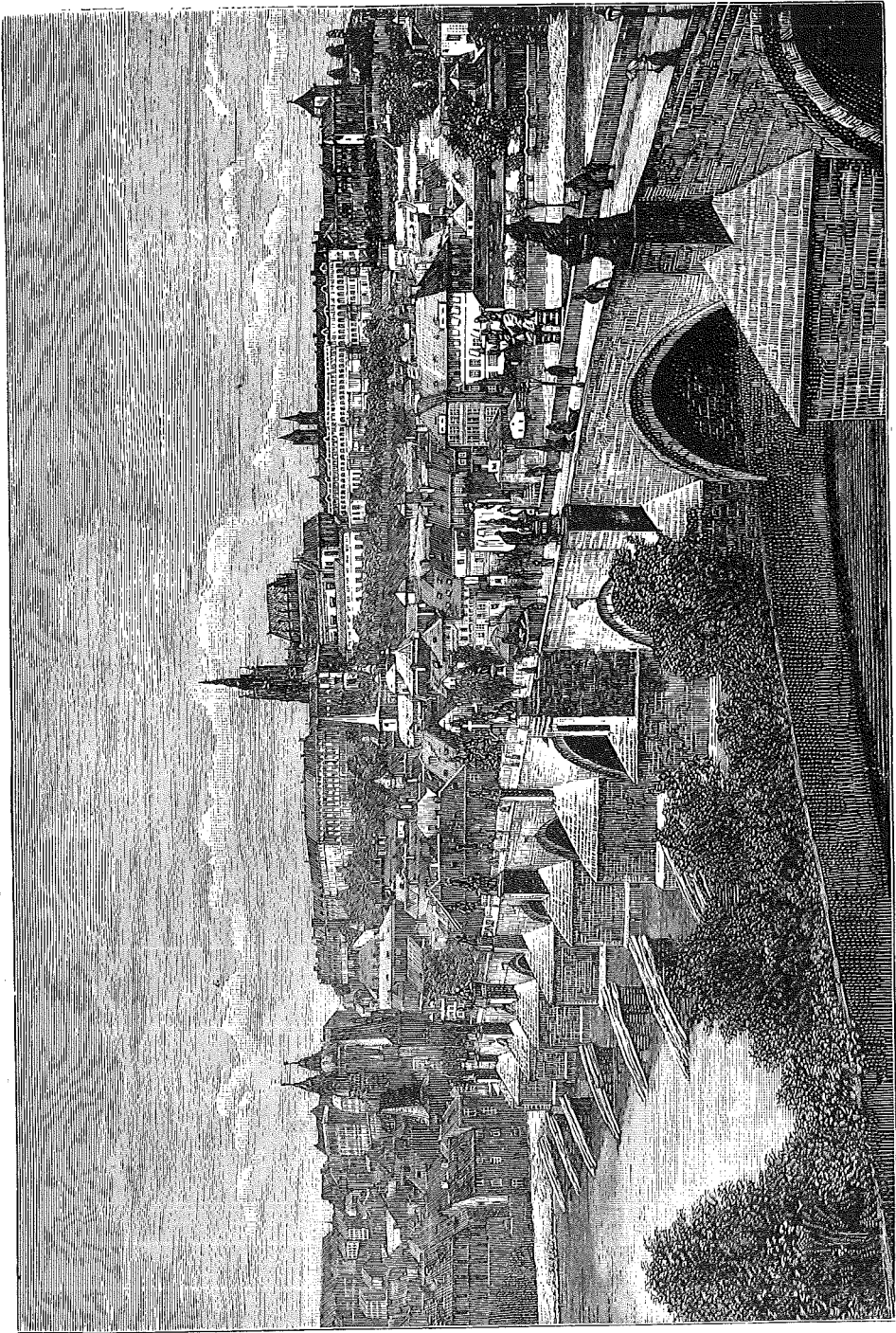

Lina og Henrik hos sin syge moder.

Han sidder ved moders kiste,
Den gjemmer hans største stat;
Dog maatte han hende miste,
Gud har ham dog ei forladt.

Henrik ved siden af sin moders kiste.

Betti fra Prag.

Lina sad ved moderens seng og lappede sin bror Henriks jakke, saa godt hun kunde; vistnok var den lap, hun syede paa, ikke af samme farve, og hendes søm heller ikke efter alle kunstens regler; men Lina var nu heller ikke mere end 9 aar gammel og maatte alligevel hjælpe til paa alle mulige maader i huset. Hun havde ogsaa netop grædt, fordi moderen var saa daarlig, og med taarer i øinene faldt selvsølgelig sømmen endnu vanskelige.

„Vær ikke saa bedrøvet, mit barn! Gud vil nok sørge for eder, naar han henter mig hjem til sig; det er umuligt andet, end at han har maattet høre mine bønner, og han vil lede og føre eder, naar I blot ikke forlader ham. Det kan nok hændes, kjære Lina, at du ikke kommer til at være sammen med Henrik; men lov mig, at du ikke vil lægge dig nogen aften uden at bede til Gud for din broder, at Herren vil velsigne ham og bevare ham fra fristelse og synd. Henrik er snil, men desværre altfor vilter, og det vil blive vanskelige for ham at fly synden end for dig. Derfor bed endelig for ham, naar du ikke længere har mig at bede for.“

Taarerne strømmede ned fra Linas kinder, medens moderen med svag stemme talte disse ord. Hun var ikke istand til at svare et eneste ord; men nikkede blot med hovedet, medens hun klappede moderens feberhede hænder.

Da blev døren pludselig revent op, og den lille lyslokkede Henrik kom styrkende ind med glædesstraalende ansigt, gjennemvandede klæder og hænder, som var stive og næsten halvblaa af kulde.

„O, mama! Du skulde blot vide, hvilken stor snemand vi har gjort ude paa tunet. Det er saa moro, saa moro!“

Den syge moder smilede kjærlig ved at se sønnens glæde.

„Ja, det kan jeg nok tænke maa være morsomt! Men nu maa du saa de vaade klæder af dig og blive inde.“

Lidt efter udbryder atter den lille Henrik:

„Og saa skulde jeg hilse dig fra presten. Han gik netop forbi. Han havde ikke tid idag, men imorgen skulde han komme indom til dig, og saa sagde han, at jeg snart skulde saa lov til at komme bort og besøge ham. Hvor moro det skal blive!“

Et glædesstjær for over den syges ansigt: hun anede, hvad presten havde ment; for nogle dage siden havde han været inde og meddelt hende sakramentet, og hun glemte ikke de trøstens ord med hensyn til hendes lille gut, som han da havde talt.

Henrik var imidlertid kommen hen til hendes seng, havde kjærlig knælet ned ved siden af denne og klappede moderens magre haand. Den syge saa en stund med et vemodigt udtryk paa sin kjære gut, lagde derefter sin haand paa hans hoved og sagde med hvistende stemme:

„Vær brav og from, mit kjære barn, naar jeg er borte. Vær altid lydlig og taknemmelig mod de mennesker, som du kommer til. Glem ikke at bede for Lina! I maa altid være glade i hinanden. Gud styr det saa, at I ikke maa skilles for altid.“

Nu kunde Henrik ikke længere holde taarerne tilbage; hullende skjulte han sit hoved mod sengen, og først da en tid efter doktoren kom ind, var det muligt at faa beroliget ham. Doktoren syntes godt om at se indom til enken Weinert; thi det var styrkende og opmuntrende at se saadan tillid og hengivenhed til den himmelske fader som hos denne kvinde. Det var ikke længe, hun kunde have igjen herne; fuldt af møie og stræv havde hendes liv været; men deroppe hos Gud ventede hende hvile fra al uro og kamp og et saligt liv hos den frelser, som hun herne havde lært at elske og forlade sig paa.

Otte dage senere holdt ligvognen udenfor det lille hus; den syge kone var vandret bort og skulde nu føres til sit sidste hvilested. Salmefangen var tilende, og listen blev baaren ud og sat paa vognen. Lille Henrik skulde saa lov til at følge med til kirkegaarden;

men da han vilde blive træet af at gaa, tog man og satte ham ved siden af den sorte kiste paa ligbognen, og saa satte toget sig langsomt i bevægelse henad landeveien, hvor sneen endnu ikke var høiere, end at man uden vanskelighed kunde benytte hjulredskab.

Forberedelserne til begravelsen og al urden i huset havde gjort, at Henrik de par sidste dage næsten havde glemt sin sorg; men nu da han sad der paa voguen med ligfølget efter sig, begyndte graaden at komme op i halsen paa ham, og snart strømmede taarerne ustandselig ned fra hans øine.

Ja, stakkels Henrik! Det var et tungt tab. O hvor lykkelige er alle I, børn, som endnu har en kjær dyrebar mor ilive! Tak isaafald Gud for den store naade; man glemmer saa let at takke Herren for hans gaver. Og gjør alt for at være snilde mod eders mor og lade hende føle eders kærlighed.

Henrik sad og græd. Han havde glemt sit kometørklæde hjemme og maatte derfor tørre taarerne bort med hænderne; det var ikke frit for, at disse var en hel del siddne, og som følge deraf saa han efter en stunds forløb saaledes ud i ansigtet, at han næsten lignede en liden negergut, dog med den forskjel, at den sorte farve var meget ulige fordelt over det forgrædte ansigt; men dette vidste han selv ikke det mindste om; han havde ikke den mindste anelse om, hvorledes han saa ud, medens han stod ved siden af presten ved den aabne grav og hørte de tre tunge skuffer jord blive kastede paa moderens kiste.

Hverken Lina eller Henrik skulde dog komme til at lide nogen nød i fremtiden; det gik, som moderen havde sagt. Henrik fik indtil videre lov til at være hos den snilde prest, og Lina skulde ikke komme til at bo langt fra ham; paa en af nabogaardene fandt hun et godt, kærligt hjem og kunde stadig besøge sin lille bror.

Men en ting vil vi endnu fortælle om det unge søstendepar. De holdt, hvad de

hadde lovet sin mor. Lina bad hver aften til Gud for sin lille bror, og Henrik bad ligeledes hver aften for sin søster. Sid alle søstende vilde ligne dem i dette, og huff endelig paa dette, du kjære barn, som har en bror eller søster!

Et og andet.

Kjærlighedens magt. En lærer underviste sine elever om metaller og mineralier. Han fortalte dem, at guld kan smeltes saavel som andre metaller. Derefter spurgte han dem: „Kan stenen smeltes?“

„Ja“, sagde en liden gut, „stenen smeltes i vulkanerne.“

„Det er sandt. Men kan du nu sige mig, hvad som formaar at smelte et menneskehjerte, som er ligesaa haardt som en sten?“

Efter at have tænkt paa det en stund, svarede en liden gut: „Det er Gud, som kan gjøre det!“

„Det er sandt; men hvormed smelter han et saadant hjerte?“

„Gjennem sin kærlighed.“

„Ja, og Gud beviser sin kærlighed til os derved, at Kristus døde for os, da vi endnu var syndere!“

Et smukt svar. I Effen spurgte fornylig en lærer de nyoptagne børn: „Kan I ogsaa bede?“ Da svarede en liden gut: „Ja, jeg kan bede!“ Og da læreren saa siger: „Kan du sige mig en liden bøn!“ folder barnet sine hænder og siger: „Kjære Gud, gjør mig til et godt barn, saa jeg kan komme i himmelen! Amen. God Nat, mor!“ — Kan der gives denne mor et kosteligere og mere hæderligt vidnesbyrd end det, der straalere frem af hendes barns bøn? Kan dit barn ogsaa saa regelmæssig ende sin bøn med „god nat, mor!“? Eller lader du det besørge ved andre? Hvilket inderligt, fast baand slynger sig om barnehjerte og moderhjerte, naar et „god nat, mor!“ paa denne maade slutter sig til aftenbønnen!

Bøhmens hovedstad.

[Med billede.]

Maar vi skal føie nogle ord til det billede af Bøhmens hovedstad, som vort blad idag har at vise, vil vi først anføre nogle ord af en reisende*) om denne by: "Staden Prag har en henrivende beliggenhed paa begge sider af Moldauflodens. Moldau's strande synes at være skabte her i den hensigt at danne en smuk beliggenhed for en by; floden omgives her af de vakreste høie, hvorpaa staden er bygget, og bag byen strækker sig paa begge sider Skønne med løvskov bevoksede bjerghøider.

Det var mig en uforglemmelig morgen, da jeg fra en af Moldauflodens vakre øer, hvor jeg hørte den lifligste fuglesang, saa opover den skønne Moldaufstad. Paa høire flodbred ligger de to bydele, den gamle stad og den nye stad; paa venstre strandbred ligger det saakaldte Lille-Prag med de mange gamle paladser og med det over alt tronende slot Gradschin, som indeslutter den berømte Sankt Veits domkirke. I hurtigt løb drog

frem for min erindrings øie de stærke afrytende begivenheder, som har fundet sted i Prag.

Prag er merkværdig for sin skønne beliggenhed og sin herlige natur, den er berømt for sine storartede kirker og kirketaarne, hvorfor den er bleven kaldt "Staden med de hundrede taarne"; men allermerkværdigst er Prag for sine historiske minder. Store verdensbegivenheder har sin oprindelse fra Prag; de aandelige storme og kampe, de krige og blodsudgydelser, som har rystet Bøhmen, havde i Prag sit midtpunkt."

Vi skal blot tilføie, at det navn, som først og fremst knytter sig til Prags historie er Johan Hus, den bekjendte universitetslærer og prest, som vovede at optræde mod pavens falske lærdomme og mod al lov og ret maatte lide døden paa baalet i aaret 1415.

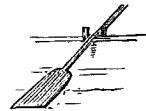
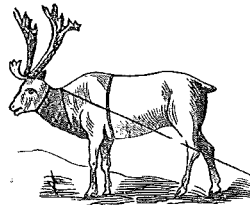
Siden spillede byen en fremtrædende rolle i tredveaarskrigen, og kanske vi endnu bør nævne en ting, der er af særlig interesse for os nordboere: Her ligger den berømte danske astronom Tyge Brahe begravet; han døde nemlig i Prag i aaret 1601 efter i flere aar at have opholdt sig ved kejser Rudolf den andens Hof.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 29.
Skomager bliv ved din læst.

*) Professor D. Olsson.

Billedgaade.

D E C H E D E

1

